

ANI YAZILARI

O benim babam

Ahmet Nacar

Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi
Tıp Tarihi ve Etik Anabilim Dalı

Babamdan geriye kalan bir anı var şu an elimde. Bir patoloji preparatı, biri büyük biri küçük iki cam arasında 4-5 mikron kalınlığında bir akciğer dokusu. Babamın akciğerine dolan sıvıdan hazırlanan mikroskopik numune. Babamın toprağa vermediğimiz parçası. Ciğerinden bir parça. Biz evlatlarından bir parça. 60 senelik bir hayat sıkışmış bu iki cam arasına. Kırmızı pembe renkli iki küçük doku. Ve kapkara kocaman bir boşluk şimdi.

Neler sığmamış ki bu iki cam arasına? Baba bu. Sığınağımız, gölgemiz, dayanağımız, sevincimiz, yuvamızın sıcaklığı. Şimdilerde ise gözyaşının ve burnumun direğini sızım sızım sızlatan yokluğun adı.

İki cam arasında babamın akciğerinden bir kesit. Onun yaşamından, bizim yaşamamızdan bir kesit. Yaklaşan acıların habercisi, uykusuz ve ağrılı gecelerin, zehir gibi ilaçların, anlaşılmanın, kimsenin görmediği an ve yerlerde dökülecek gözyaşlarının, özlemin, helallik almak için en uygun zamanı kollamanın, bir an önce "seni seviyorum" deme telaşının, bir tebessümünün ve iştahla yiyeceği iki lokmanın meğer dünyanın en kıymetli şeyleri olduğunu yakında anlayacak olmanın, kaybetme korkusunun, baba oğul yerine hasta hasta yakını olmanın, fiyaskoların, hor görülmelerin, kapılarda bekletilmelerin, bıkmış bakışların, bir hekim olarak yaşayacağım hayret ve hayal kırıklıklarının, ve çaresizliğin...

İki cam arasında kaderimiz. Çelik gibi sert ve zindan gibi karanlık. Ümitlerimiz kelepçeli, anılar kapı dışarı. An bu an. Hücrelerle birlikte alıkonmuş, kollarından ve bacaklarından çarmıha gerilmiş sanki zaman. İki cam arasında mumyalanmış yaşam. Lam lam değil tabut sanki. Çalış çabala ama nafiye. Hiç vermedi aman ve tükendi zaman iki cam arasında. Babamı yitirdik iki cam arasında. İki küçük doku ondan geriye kalan. Ve toplarken anılarını dünyamdan sıkıştırdım kaldım şimdi iki cam arasında.

Ve siz sevgili meslektaşlarım! İki cam deyip geçmeyin. Mikroskopta gördüğünüz yalnızca birkaç hücre değil kocaman bir yaşam. O sadece bir cam değil, aynı zamanda bir can.

O benim babam.

Bir Anı: Kadına Dair Ne Yapılacaksa Yapalım

Arif Hüdai Köken

Ahi Evran Üniversitesi Tıp Fakültesi
Tıp Tarihi ve Etik AD

Tıp fakültesinden mezun olmuştum. Kırsal bir bölgede hekim olarak görevime başlamıştım. İlk göreve başladığım yerde gebe kadınların takibini de yapıyordum. İçlerinde öyle bir kadın vardı ki gebelik şüphesi ile ilk geldiğinde dikkatimi çok çekmişti. Naif ve masum duruşu sanki tüm dikkatleri üzerine topluyor, insana yakışan tüm güzellikleri görüyormuşçasına bir iç huzur yaratıyordu. Diğer gebe kadınlar da vardı ama bu kadın farklı görünüyordu gözümde sanki. Kontrollerine bazen yalnız, bazen kendisine destek olan kadın akrabalarıyla geliyordu. Çocuğu ile kontrole geldiği zamanda ise gözlerinin içinden çocuğuna doğru sevginin aktığını görmemek mümkün değildi. Kadının etrafına yaydığı sevgi duygusu çok etkileyiciydi.

Yaptığım her bir kontrolde kadını biraz daha fazla tanıma şansını yakalıyordum. Kadın hakkında bende oluşan kanaat ise hafif bir zekâ geriliği olduğu ancak gündelik yaşamını olumsuz etkileyecek düzeyde bir patoloji olmadığı yönündeydi. Aile olarak sorunlu bir aileye benzemiyordu ve desteklemeye çalışıyor gibiydi. Gebeliğin sonlarına doğru yaklaştığımızda beklenen doğum tarihinden bir hafta önce yaklaşık iki saat mesafede il merkezinde kadın doğum hastanesine daha güvenli bir şekilde doğum yapması için ambulans aracığı ile göndermeyi teklif ettim. Sağlık bakanlığının yaptığı "Misafir Anne" uygulaması kapsamında olan bu uygulama, bebek ölümlerini azaltmak ve güvenli doğum gerçekleştirmek için merkezden uzak olan yerleşim yerlerinde yaşayan anne adayları için yapıldığını bölge halkı da biliyordu. Bu rağmen şaşırtıcı bir şekilde diğer çocuğunu yalnız bırakamayacağını ve çocuğu olmadan gitmek istemediğini belirtti. Kadın doğum hastanesinin prosedürü gereği doğum yapacak kadın ile birlikte yalnızca bir tane refakatçinin bulunmasına izin veriliyordu. Dolayısıyla kadını diğer çocuğu ile hastaneye sevk etmek güç hale gelmişti.

Çocuğu olmadan gitmemekte kararlıydı. Bunun üzerine hastane yetkilileri ile temas sağlayıp diğer çocuğu da refakatçi ile hastanede birlikte hastanede bulunmasına karşı tutumlarını sorguladım. İki yaşındaki çocuğun hastane ortamında enfeksiyon tehlikesinin de bulunduğu ve bu açıdan kabul edilemeyeceği belirtildi. Kadının yakınlarının da ısrarına rağmen gitmeye ikna edemedik kadını. Artık doğum eyleminin başlamasını beklemekten başka çaremiz kalmamıştı.